

Schitterende lofzang op de liefde voor de muziek

TONEEL

RECENSIE • KAREN WELLING

Trio in Mi bé-mol van Eric Rohmer. Regie: Jan Ritsema. Spel: Lineke Rijxman en Josse de Pauw. Musici: George Alexander van Dam, Jeroen Robbrecht en Takashi Yamane. Muziek: 'Kegelstatt Trio', trio in Es-dur, KV 498.

Gezien: 5 juni, Felix Meritis Amaterdam. Nog te zien aldaar 6 t/m 8, 11, 12, 14 en 15 juni, 20.30 uur.

Terwijl alle aandacht in het Holland Festival op toneelgebied uit lijkt te gaan naar de komst van het gigantisch grote en dure Atridenproject van het Theatre du Soleil van Ariane Mnouchkine, ging gisteren in Felix Meritis het op geheel andere wijze kostbare theaterproject van het festival in première: het Trio in Mi bé-mol onder regie van Jan Ritsema.

Het Trio uit 1987 is het eerste toneelstuk van de nu 70-jarige Franse filmregisseur Eric Rohmer, die films op zijn naam heeft als *Die Marquise von O*, *La femme de l'aviateur* en *L'ami de mon amie*. Onderwerp van het Trio is het eeuwige dilemma tussen man en vrouw, tussen afstoten en aantrekken, tussen liefhebben en de misverstanden bij contact. Het toont in alle subtiliteit de strijd tussen de sexen, uitgevochten met een live-trio, cd's en een flinke versterker. Krachtiger dan in het programmaboekje valt het niet te zeggen: 'Paul houdt van Beethoven en Adèle. Adèle houdt niet meer van Paul, maar van rock. Maar het trio is van Mozart.'

De zes ontmoetingen tussen de man en de vrouw, in zijn huis,

spelen zich af in een tijdsspanne van een jaar en overbruggen de periode dat het paar net uit elkaar is tot het moment dat ze elkander weer vinden. Wat hen uiteindelijk terug bijeen brengt is een muziekstuk van Mozart, het Kegelstatt Trio. Rohmer, en met hem Ritsema, doet niet veel meer dan puur een aantal korte dialogen tonen — de regieaanwijzingen worden om beurten voorgelezen — maar in alle trefzekere eenvoud is dit stuk en deze enscenering een schitterende lofzang op de muziek, op de liefde voor de muziek en op de liefde zelf, en op de kracht van de muziek.

Je luistert met de spelers eerst naar de integrale uitvoering van het muziekstuk, alsof je te gast bent in een salon, en vervolgens zie je het gevecht over smaak en kennis losbarsten, beschaafd en beheerst, maar daardoor niet minder raak en vaak ook geestig. Onmiskkenbaar heeft de hand van Ritsema de spelers Lineke Rijxman en Josse de Pauw tot perfecte timing van gedoseerde rust en uitbarstinkjes gebracht, terwijl de musici weliswaar 'gewoon' musici blijven, maar een onlosmakelijk geïntegreerd en natuurlijk onderdeel van de voorstelling vormen. Het is de mooie Lineke Rijxman van een vroegere Duras-voorstelling, zonder schreeuwen of chips. En voor de blikken van Josse de Pauw, verlegen, gedeeltelijk afgekeerd, maar met die onmiskkenbare trouwe hondenlook zou je met liefde het gehele oeuvre van Mozart achter elkaar willen aanhoren.